

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 19.

Anden Session.

15de Møde.

Dagsagen den 30te October.

(Fortsat).

Finansministeren (fortsat): Man foretrak i dets Sted slet ikke at gjøre nogenfømhelst Forskjel paa Civile og Militaire i den Forudsætning, at den hurtigere Udnævnelserne til kongelig Bestalling, som de Militaire i Almindelighed kunne opvise, vel vil finde sin Modvægt ved at Avancementet paa den anden Side er saa langsomt, at en Mand, efter 20 til 30 Aars Tjenestetid i Militairetaten, vil under sædvanlige, normale Forhold findes at tjene betydeligt ringere end den civile Embedsmand, som havde en lignende Tjenestetid at paaberbaabe sig. Jeg turde maaskee ogsaa som yderligere Grund derfor anføre, at det fra Tid til anden i Militairetaten — jeg troer baade i Land- og Sømilitairetaten — har vliift sig nødvendigt, for at raade Bod paa det utilfredsstillende Avancement, at foretage saakaldte Reductioner, hvorved adskillige Militaire gik af, som ingenlunde alle vare utjensfydgtige. Denne Maade at bøde paa det daarlige Avancement paa, vil vistnok i Fremtiden ikke saa let kunne gaae igjennem som hidtil, og det vil altsaa være en yderligere, uheldig Omstændighed for Militairetaten, som der vel tør være Anledning til at tage i Betragtning her. Det maa jo ogsaa erindres, hvorledes den første Fremtid, ikke blot en kort men en lang Tid efter Freden, vil stille sig. Da vil nemlig Avancementet blive endnu ringere som en Følge af, at saa mange Mand, hinanden nærstaaende i Alder, nu ere rykkede op til højere Poster og altsaa Udfigten for deres, tidt i ikke meget afvigende Alder sig befindende Undermand, vil være saameget ringere. Forøvrigt skal jeg bemærke, at de Hensyn, som af den ærede Ordfører idag

blev fremhævede om de Uligheder, som uregtigtige finde Sted, naar man sammenligner i Særdeleshed Civil- og Militairetaten men ogsaa de forskjellige Brancher af Civiletaten, have netop foranlediget, at Regjeringen har tiltraadt den Modification af dens oprindelige Scala, som er foretagen af Folkethinget paa den sidste Rigsdag og som nu foreligger i det Lovudkast, Regjeringen dennegang har gjort til sit og fremlagt for Landstinget.

Af de øvrige Punkter, som ere Gjenstand for Udvalgets Indstillinger, skal jeg paa Sagens nærværende Stadium kun omtale eet, nemlig det, som angaaer Børns Pensionsforsørgelse, deels naar deres Moder lever og deels naar de ere faders og moderløse. Jeg kan da ikke være enig med det ærede Udvalg i, at dets Forslag skulde være mere stemmende med Grundlovens Anskuelse end Regjeringens, eller med andre Ord, at det foreliggende Lovudkast skulde i mindste Maade være uoverensstemmende med Grundlovens Anskuelse. Jeg kan ikke indsee, at der er noget Uforeneligt med Grundloven deri, at den lovgivende Magt overdrager en vis Bemyndigelse til den udøvende Magt, uagtet denne Bemyndigelse kan føre til nogen pecuniær Forpligtelse for Staten. For det Første vil det i og for sig ikke være stridende mod Grundloven at overdrage en bestemt Bemyndigelse til Regjeringen, om ogsaa denne Bemyndigelse kun kunde anvendes saaledes, at den blev bestemt forpligtende uden al Control fra Rigsdagens Side, da det jo maatte antages, at man ved Bemyndigelsens Meddelelse altid vilde kunne være istand til at overstue nogenlunde det Omfang, som Bemyndigelsen i det Høieste vilde faae i pecuniær Henseende. Men hertil kommer, at den Bemyndigelse, som Lovudkastets § 8 indeholder for Regjeringen, er ingenlunde uindskrænket. Der staaer nemlig